

ĐĂNG LÒNG. . .

**Anh với chị trước đây là vợ chồng
Chị chê anh đồ đàn ông vô dụng
Anh hiền lành ,khô khan nhưng tốt bụng
Biết phận mình , anh cũng chẳng nói chi
Rạn nứt tăng dần , đỉnh điểm tới khi
Bé Hương ra đời bị thiếu năng trí tuệ
Chị mắng anh vô cùng thậm tệ
Có đứa con làm chẳng thể ra hồn
Bé Hương ba tuổi thì anh chị li hôn
Anh nhận nuôi con , dồn tình thương cho nó
Và bắt đầu những tháng ngày khốn khó
Gà trống nuôi con lọ mọ một mình
Thiếu năng ngôn ngữ , nhưng Hương vẫn thông minh
Biết phận mình nên không làm phiền bố
Thời gian trôi trên mặt anh khắc khổ
Bé Hương giờ là cô gái sắp trưởng thành
Nhưng bất hạnh chẳng chịu buông tha anh
Lại giáng xuống mái đầu xanh thêm lần nữa
Ung thư lâu rồi , anh hết quyền chọn lựa
Chỉ sống thêm vài tháng nữa mà thôi**

Ngày anh hẹn gặp chị đã tới rồi
Quán cũ , sân ga và mấy lời anh nói dối :
Con bé đang dậy thì nên có nhiều thay đổi
Rất cần cô giúp đỡ để quen dần
Tôi là cha nên không thể gửi gắm
Đây là lúc nó rất cần có mẹ
Nhưng đừng làm tổn thương con bé
Nó chịu nhiều bất hạnh quá rồi
Chắc chỉ cần một vài tháng thôi
Tôi sẽ đón nó về nuôi trở lại
Chị nhìn anh , con mắt đầy ái ngại
Sao đời tôi , ông mãi chẳng buông tha
Chồng chị đồng ý cho bé Hương về nhà
Chị dặn anh , ba tháng thôi đấy nhé
Vì đã lâu sống không cần có mẹ
Nên từ lâu con bé tự lập rồi
Nó chỉ chờ điện thoại của bố thôi
Nói khó khăn , nên chủ yếu nghe bố nói
Mấy tuần đầu , ngày nào anh cũng gọi
Sợ con buồn nên anh phải hỏi thăm luôn
Những ngày đầu nó cảm thấy rất buồn
Đi học về , nó ở luôn trong phòng nhỏ
Chẳng ai thèm quan tâm đến nó
Nên suốt ngày cứ mò mẫm vào ra
Nó có đưa em cùng mẹ khác cha
Thằng bé có chiếc piano xinh xắn
Nhìn cây đàn trong lòng nó mê lắm
Nó lại gần thử vài nốt xem sao
Mẹ nó mắng : Đừng có đụng vào
Ở trường cũ nó đã rất tự hào
Nó học đàn được điểm cao nhất đấy
Nó ước ao có cây đàn như vậy ...
Rồi một ngày , tự nhiên nó cảm thấy
Bố đi đâu sao chẳng thấy cuộc gọi nào
Chắc là bố đã bị làm sao
Nó chạy vào phòng trong và khóc
Mấy hôm nay nó bỏ ăn bỏ học
Suốt ngày ngồi khóc lóc ủ ê
Mẹ nó nghĩ chắc đỡ chứng đòi về
Ít ngày nữa trả nó về cho anh ấy
Rồi một đêm , giật mình chị nghe thấy

**Ở đâu đây vắng vắng tiếng dương cầm
Dưới phòng khách , chị cũ ngõ mình nhằm
Con bé chơi đàn và âm thầm hát nhỏ :
Nhớ xa xưa ...ngày cha đã già với bao sầu lo
Sống với cha êm như làn mây trắng ...
Đêm đêm cha về hôn chúng con
Ôi ! Cha đã già đi cha có biết không
Chị cảm thấy vô cùng xúc động
Chị đến sau lưng và ôm nó vào lòng
Nó khóc , và đưa chị xem tờ giấy mỏng
Biết anh ung thư , chị gục xuống góc nhà
Trong đầu chị , một ý nghĩ thoáng qua
Và vậy là chị phải nuôi con bé
Giọng ngọng nghịu nó vỗ về lưng mẹ
Mẹ yên tâm , đừng lo nhé mẹ ơi
Ngày mai con về lại dưới ấy rồi
Con sẽ xin vào học trường nội trú
Trên thiên đường bố đang yên ngủ
Và đủ rồi , không phiền mẹ , mẹ ơi
Con tạm ở đây là bố muốn thế thôi
Bố muốn ra đi một mình thanh thản
Và muốn hai mẹ con có thời gian làm bạn
Chắc dưới kia bố mãi nguyện lắng rồi**

Nguồn : st

Ảnh : Minh Hoạ